

היא התחחנה, היא היתה מאושרת-ולפתה

נתגלה לה כי בעלה הוא סוטה מיני

הרגשה מעורפלת כי נתקלה בהתנגדות מצדו. על כל פנים, היא היתה נבונה למדי, והעובדה כי נטייתו זו היא בלתי-רגילה לא זיעזעה אותה.

אולם היה זה שונה כאשר חזרה הביתה, כאחד הימים, באורח בלתי-צפוי, ומצאה אותו בחדר-המיטות, כשהוא מתקשט באריג ונותן לו צורה של שימלתי-ערב. הוא נתחלחל עקב ההפרעה והשתדל לפטור את העיניו בצחוק, בהסבירו כי הוא מנסה לעצב דגם של שמלה. אך דבר זה התיישב בקושי עם תזות פניו.

היא נחרדה, אכן, לא היה כל ספק בכך, שהיא גילתה את סודו. הוא היה "טראנס-ססטטי", כפי שקרוי הדבר בפי הסקסולוגים — אדם הנהנה בהתלבשו כאחד מבני המין השני.

מקרים כגון אלה מתפרסמים לעמים, ובאזוני הקורא הממוצע הם נשמעים כמעשי טירוף. מדוע תרצה אשה להתחפש כגבר, או להיפרך? הסבר אחד, העולה מיד על הדעת, הוא כי התנהגות מעין זו הנה סימפטום של הומו-סקסואליות. מתקבל על הדעת כי יגיעו למסקנה כזו, משום שהומו-סקסואלים מחקים לעיתים את ההליכות, ואפילו את הלבוש של המין השני. אבל בין טראנס-ססטיים והומו-סקסואליות אין זיקה קרובה. המבטור לתופעה? לאחר שהוציאה הודאה מלאה מפי בעלה, דרשה ממנו ויקי להבטיח לה כי יעבור טיפול. הוא כה השתוקק להציל את נשואיהם, עד שהסכים. כעבור שלושה חודשים איבדה הנטיה המזוהה מן הכפייה שבה, אף כי לא, נרפא לחלוטין. בשיחה גלויה עם ויקי סירב הפסיכיאטר לדבר על ריפוי, משום שהוא שלל את מציאותה של מחלה כלשהי. הוא אמר לה כי התחקה על שורשה של ההפרעה, עד לימי ילדותו של פאול. נתחורר כי אמו רצתה בבה, ונתאכזבה עמוקות כאשר פאול, לה ציפתה היתה לפאול. העובדה ששינתה רק במעט את השם, אותו החליטה לתת לבת, היתה בעלת משמעות רבה.

עד שפאול החל מבקר בבית-הספר, היא טיפלה בו כאילו היה ילדה, שמרה על תחליו הארוכים הארוכים ונתנה לו בובות לשחק. היא המשיכה להרחיקו מחברתם הפראית של

כשבוע שעבר פירסם "העולם הזה" פרק מספרו החדש של ד"ר אוסטיוו צ'סר, הסכסולוג הבריטי הנודע, העומד להופיע החודש בעברית. בעמודים אלה מתפרסם אחד הפרקים החשובים ביותר בספר זה — על נושא עדין, שלא זכה מעולם לטיפול כה אנושי.

נערים, ועודדה אותו לעסוק בעבודות פניה נוכח כל סימן של גבריות. היחסים שביניהם היו ריגשיים במידה רבה, והוא העריץ אותה, אף שלמעשה היא היתה אנוכית, אשה שתמיד היתה בלתי-מאושרת ושעשתה אותו לקרבן של הפרעותיה הנפשיות. אילו לא מתה בטרם פגש בויקי, כי אז ספק אם היה מנתק את הכבלים האמהיים, וספק אם היה מרגיש עצמו מסוגל להינשא.

הנשיות כח חזרה בו, עד שכל התעניינותו התרכזה בעולם האשה. משום כך הוא נמשך לבית-אופנה ונעשה מומחה לשמלות. אך הקניה והטיפול באריגים לא די היה בהם. הוא נתחנך לחשוב ולהרגיש כאשה. התשוקה ללבוש בגדי-נשים שימשה דרך כדי לשים קץ למתיחות, פרי הפיצול באישיותו. בלבושו בגדי-נשים, כך הסביר זאת הוא עצמו, היתה פוקדת אותו תחושת-השתחררות נפלאה.

ויקי היתה די נבונה כדי לעמוד על מצב-הדברים. היא הבינה כי אין להאשים אותו בהפרעה אשר אמו החדירה בו. היא הסכימה לנקודת-המבט ההגיונית, שהדבר לא ישנה במאומה, כל עוד תשורר הבנה ביניהם. כאשר הודה בפניה כי תמיד השתוקק לישון בכתנות לילה של אשה, היא לא עשתה את המשגה ולא לעגה לו. וכי מדוע לא? — אמרה במשיכת-כתפיים.

במרצת הזמן בלטה פחות נטייתו המיוחדת. הוא אפילו הגיע עד לנקודה, שבה מסוגל היה ללגלג על עצמה. ברם, סיפור זה יכול היה להסתיים בכי-רע, אילו היה נשוי לאשה

בעלת תפיסה פחות חדה. הוא היה ברימול שהיתה לו אשה די נבונה בכדי להבין כי אותה תכונה מזוהה משפיעה על חייהם רק באופן תצונני. לא כדאי היה להתרגש בגללה יותר על המידה.

תחליף לאם

ד לקח שנותיו לנו ללמדו הוא, כי אין להפריז בהערכתן של הפרעות קלות, ללא כל יחס למידת חשיבותן. מועטים האנשים שמעולם לא היו סקרנים במידה שירצו לגלות דרך צדוית כלשהי של המין. יתכן ולא היה זה אצלם אלא דחף רגעי, שדוכא עד מהרה, או חלום בהקיץ של התמכרות להרגשת-האשמה.

הנשיות שהגן טבעיות בשלב הפה' ובשלב פי הטבעת, בימי הילדות אינן נעלמות כליל. הן דומות לזרמימים הנעלמים מתחת לפני הקרקע, ויוצאים שוב על פני השטח, כדי להשתפך אל תוך הנהר הגדול, אשר השתחרר ברגע שהחל השלב המיני בחיי האדם. בעקבות שלבי הפה ופי הטבעת בא משבר ריגשי, אשר תוצאותיו מרחיקות-לכת עוד יותר. הילד כה מתקשר אל אמו, עד שכאשר הוא גדל וחייב לעמוד על רגליו שלו, אין הוא לעתים מסוגל לעשות זאת.

אם הוא עומד להינשא, מן ההכרח שיוכל לחלק את רגשותיו עם אשה אחרת. אין פירוש הדבר כי עליו לחדול מלאהב את אמו. ההתבגרות הפיסית יצרה את האפשרות לקיומה של אהבה מסוג אחר. ברם, כל עוד לא נחלש הקשר עם האם, עדיין הוא נשאר תלוי בה.

בימינו אלה מוסכם, בדרך כלל, שאם הדבקות באם היא כה שלמה עד שאין הנער יכול לאהוב אשה אחרת מלבד אמו, הוא עלול ליהפך להומו-סקסואלי. יתכן כי לא יתמכר להתעסקות הומוסקסואלית, אבל אין הוא מסוגל, פשוטו כמשמעו, לקיים יחסי-מין עם אשה אחרת. הוא עלול להיות חסר כוח-גברא.

אנשים כאלה אמנם נישאים, אולם לגבי האשה עלול להוצר מצב טראגי. לעתים קרובות מדי נעשה המצב חמור, משום ששניהם אינם יודעים מהי סיבת התקלה. הם מוצאים כי לא יוכלו לחיות חיי-מין נורמאליים, ואין הם יודעים מדוע.

מצב שכזה יותר הוא כשארם נתון לשליטה ריגשית כה חזקה של האם, עד שהוא נושא לו אשה כדי למצוא תחליף לאמו. במידה קלה יותר, וכמעט בלתי-מזיקה, רוצה כל אדם כי אשתו תמלא חלק של אותו תפקיד, אשר אמו מילאה בעבר. הוא אוהב שיפנקוהו, ולפרקים, אפילו, אף שיגערו בו, במשחק-אהבה זה הוא הופך שוב לילד, כשהוא עובר לסרוגין ממצב של תלות למצב של שליטה וחזרה.

הצורה המיוחדת, שבה הוא חי שוב את השלבים של ימי-ילדותו, עשויה להשתנות; ברם, יש לטפל בה תוך הבנה סבלנית. כולנו יוצא-דופן במידה מסוימת. היה זה מזרז אילו היה הדבר מתגלה גם ביחסים המיניים.

אין כל מקום לדאגה, אלא אם כן — ודבר זה קורה לעתים נדירות — ההפרעה היא מתמדת, ומשמשת כתחליף מוחלט למישהו. דבר זה שולל מן האשה את הסיפוק ביהכים המיניים, ואין אלה גישואין של ממש.

צורות שונות של מאוזכזכוב

מ האם ההפרעה של הבעל מעוררת התנגדות כה רבה, עד שכל מאמץ שהוא אינו מאפשר לאשה להיות סבלנית? יתכן שקראה בספרים, או שמעה את חת-ידעתו של מומחה, והיא יכולה להחלט להבין כי אין להטיל את האשמה על בעלה. היא מסכימה כי אין זה עניין מסורי, במידה שהדבר נוגע בה. אך העובדה הפשוטה היא, כי אין היא יכולה להשלים עם הדבר.

כזה היה המקרה עם סוניה, שהיתה דיילת לפני שנישאה לתעשיין צרפתי אמיד, אשר נתוודעה לו בעת טיסה לרומא. הקסם שבהתנהגותו של ז'אן, ואהבתו השגעונית אליה, שבו את לבו. ספק אם אהבה אותו מתוך רגש עמוק כלשהו; אך אילו היה הכל מתנהל כפי שהיא ציפתה לכך, קרוב לחדיא שהיתה מאושרת מאד. היא אהבה את הנאות החיים, וז'אן היה נדיב-לב. לבו היה מלא גאווה, בראותו איתה לבושה יפה. היתה להם דירה בפאריס, וגם וילה בסאן-טרופו. בעיניו לא היה דבר שהיה טוב מדי עבורה.

המכשול היה טמון בהפרעתו המינית הבלתי-רגילה. היא שמעה על גברים, האוהבים כי ילקו אותם, או כי ישפילום בדרך כלשהי, אלא שלא תארה לעצמה כי היא תהיה נשואה לאדם כזה. ואף על פי כן, זה היה גורלה — המחיר שנדרשה לשלם תמורת המותרות אשר סובבה.

ואין לא רצה כי תלקה אותו. בקשתו היתה הרבה יותר בלתי-רגילה. בלילה הראשון שבילו יחדיו, השתוממה בראותה אותו שוכב על השטיח. בהתייראה שמה הוא חולה, היא חשה אליו. הוא תפס מיד בקרסולה וסחב בכוח את נעלה לעבר גופו. למרבה תמיהוה, הוא ביקש כי תורקע עליו ברגלה מבלי לחסום עליו. "את תשאני בשל כך, הנני נתעב, אולם אני לא יכול להשתלט על תשוקה זו", טען.

מתוך שלא היה חולה במובן המקובל, היא שאלה עצמה שמה נטרפה עליו דעתו. ואז נתחחרר לה כי הוא מאוזכזכוב.

מאוזכזכוב הוא היפוכו של הסאדיסטי. הסאדיסטי נהנה כאשר הוא מכאבי לזולתו, ואילו המאוזכזכוב רוצה כי יכאבו לו. אם הכאבה עצמה הנה תחליף מוחלט למישהו, הרי שאנו חייבים לראותה כסטיה. במקרה זה רקעה עליו אשתו ברגלה, מעשה זה הוא שעורר ביזאן את התשוקה למישהו, ולפיכך יש לראותו כהפרעה. הוא היה כפוי, באורח מסתורי, על-ידי הבנין הפסיכולוגי שלו, ללכת בדרך עקיפה זו, כדי להגיע אל מטרה נורמאלית.

כיצד הגיע לכך? — זהו אותו סיפור נושן ומוכר על תוצאותיהן של החתיות. שהיו מנת-חלקו בימי הילדות. כשהיה רך בשנים, נהג לזחול מתחת לשולחן, בשל סקרנותו שנתעוררה על-ידי שמלות הנשים. כשנתפס על-ידי אמו, היא פגעה בו בחזקה ברגלה, כדי להעניש את הסקרנות הבלתי-נאה. הוא זעק מתוך כאב, ובו בזמן אחזה בו התרגשות של הנאה, אשר היתה לו יותר מאשר פיצוי על סבלו.

צגיא את הדברים בפשטות. תמיד, מאז המאורע, ערגה נפשו כי ישנה אותו רטט מזוהר, שחציו תענוג וחציו מכאוב. הנעל בעלת העקב הגבוהה חרשה חריץ עמוק בתודעתו, וכשהתפתח האינסטינקט המיני שלו, כפוי היה אינסטינקט זה לזרום באותו אפיק. הכרח היה, איפוא, שהאינסטינקט המיני מצא דרכו על מסלול לא-נכון, במקום שיעלה על השביל הנכון.

היו גורמים אחרים, מסובכים יותר. החשיבות אשר יוחסה לנעל בעלת העקב הגבוה — סמל מיני שכיח ביותר — מצביעה על קיומו של פטישיזם. הוא המשיך, גם בהיותו אדם מבוגר, להיות מוקסם מנעליהן של נשים. בעוד רוב הגברים, עת נמגשים הם באשה יפה, נותנים מבטם בפניה ומתפעלים מגזרתה, היה מבטו של ז'אן פוול בראש וראשונה לעבר נעליה.

כשאמו הענישה אותו, הוא ידע כי עשה מעשה שאינו יאה. הוא היה מצוץ בסקרנות בדברים אסורים, והיה ראוי לספוג מכות. הוא יכול היה להשתחרר מהרגשת-האשמה זו רק על-ידי קבלת עונשו, ועל כך רצה בזאת.

הוא חש עצמו אשם מחמת ניותו, והשפלת-עצמו בפני אשתו שימשה דרך להשתחרר מאותה אשמה. העונש הכבד ביותר, שכיולה היתה להטילה, היה — להיענות למשאלותיו, מבלי להראות כל סלידה. לא היה די בזה שקצה הנעל ייתקע בבשרו. היא היתה צריכה באמת לבזו לו, בטרם יוכל להגיע לידי סיפוק.

משהבינה את ההסבר הנכון, ריחמה עליו יותר מכפי שבזה לו, ובזאת הוא לא חפץ. כל עוד לא פעלה מתוך זעם וסלידה, הוא היה למעשה חסר כוח-גברא. ואילו כאשר פעלה כך — נשארה היא עצמה קרירה. "זה נראה טפשי לקנא בנעל, אך אני די מושכת כדי שירצו בי בשל עצמי", היא אמרה.

הנשואין באו אל קיצם, משום שאף אחד מהם לא יכול היה להגיע לידי סיפוק לפי תנאיו של בן-יוגו. יתכן כי סוניה היתה ממלאת אחר דרישותיו, אילו יכולה היתה להאמין (המשך בעמוד 21)